

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הר"ג אבנר קוואס שליט"א

ביחד

חזק ונחמדות

בנישואין שְׁנֵי המשפחה גדלה בבת אחת. כדי לנהל משפחה גדולה כזאת צריכים להיות חזקים! לפעמים קורה שהוא מגיע עם מספר ילדים ולה אין בכלל, או להיפך, או שלשניהם יש מספר ילדים. ואז נפתחת 'כיתה' שלמה של ילדים, וההורים החדשים לא יודעים איך להתמודד עם כמות כזו של ילדים. באמת שהדבר לא קל ואין לכך פתרון של קסם, אבל דבר אחד בסיסי צריך להנחות את בני הזוג, להיות חזקים מצד אחד, ומצד שני נחמדים ואוהבים.

אנו צריכים להיות הורים מאמצים של הילדים הלא משותפים, ולהשתדל להרגיש שכל הילדים הם ילדנו, ומה שהיינו רוצים לתת לילדנו האמיתי, צריך לתת גם להם. לכן עמידה איתנה על עקרונות החינוך וניהול הבית, היא הבסיס לניהול הנכון והתקין של 'הקבוצה' הזו. אסור לו או לה להיעלב מהילדים שהרי הם רק ילדים.

לדוגמא - אדם שרוצה לקרב את הילד של השכן לרעיון מסוים, או לגרום לו שיחדל מפעולה לא טובה. הוא מגיע עם כל הסבלנות 'ואפודי המגן' הנדרשים כדי לעזור לאותו הילד. גם אם הילד הזה יתריס כנגדו או יקרא לו במילות גנאי, אותו אדם לא יעלב ממנו, כי הוא כאן בשבילו. זאת ועוד, אסור לאותו אדם לרדת לרמה של הילד הזה, אלא להישאר בעמדה של מחנך ולהיות 'גדול מהחיים'.

אבל לצד החזק והאיתנות שצריכים לשדר, צריך גם להיות נחמד וסימפטי. הנחמדות גורמת לריכוך הילדים, ועמדתו של האבא או האמא מתחזקים בעיניהם.

נא לזכור, בזיווג ראשון הילדים צריכים לראות דמות שניתנת להערכה עומדת לפנייהם. ההורים צריכים להיראות חשובים בעיני הילדים, ואז המסרים של ההורים יתקבלו על לבם שהרי יש להם את מי לחקות.

הדבר נכון שבעתיים בזיווג שני. שהרי היא לא האמא האמיתית שלהם, והוא לא האבא האמיתי שלהם. וכדי שהילדים יתחברו אליהם, ההורים צריכים להיות דמויות שראויות להערכה ולהערצה, ואז הרבה מחיצות וחסימות יפלו, והילדים יקבלו את מרות ההורים. יותר מכך, ההורים צריכים להראות לילדים שאוהבים אותם על ידי אמירה של 'אני אוהב אותך'. וגם על ידי אהבה מופגנת, כלומר, לחבק (את מי שמותר לחבק) לצאת ביחד, לשחק ביחד, ולומר הרבה מחמאות, כמו ההורים הביולוגיים.

פרשת השבוע

תחל שנה וברכותיה

אנו ניצבים בפתחה של שנה חדשה. לשם כך אנו צריכים להתכונן ולתכנן את דרכנו לשנה החדשה.

אם נשאל אדם ברחוב - מהם שאיפותיך ותוכניותיך לשנה החדשה? מיד יענה: להרחיב את הבית, לבנות מרפסת, להחליף רכב, לנסוע לחופשה... ומהם שאיפותיך הרוחניות לשנה החדשה??? על זה לא חשבתי... הוא יאמר.

קוראים יקרים, אתם חשבתם על זה? הרי בתפילת ראש השנה אנו אומרים "זוכרנו לחיים מלך חפץ בחיים, כותבנו בספר חיים למען אלוקים חיים". לשם מה אדם צריך חיים? מה מייחד את חיי האדם מחיי החיות והבהמות. אם החיים רק כדי ליהנות, לאכול, לשתות, לפרות ולרבות, לבנות בית, גם החיות עושים בדיוק אותו דבר. אלא בקשתנו בראש השנה היא - "למען אלוקים חיים" כלומר לעשות לך נחת רוח על ידי מצות מעשים טובים וקבלות שיועילו לעם ישראל.

כדאי באמת לשבת ביחד עם המשפחה ולדון ולהחליט איזה קבלות טובות, הנהגות או חיזוק אנו מקבלים עלינו לשנה החדשה.

מי שקשה להם ענין התפילה, יקבלו על עצמם להתפלל במניין שלוש פעמים ביום. יש שמתקשים בשמירת השבת - יקבלו על עצמם ללמוד הלכות שבת.

מי שקשה לה ענין הצניעות, תקבל על עצמה בגדים שמכבדים אותה ואת הבריות. מי שקשה לה ענין לשון הרע, תקבל על עצמה ללמוד הלכות שמירת הלשון להתחזק וכן הלאה...

טוב גם לדון בעניין הזה עם הילדים בשולחן השבת שזו הזדמנות שכולם נמצאים ביחד. והכי חשוב להתחיל בקבלות אלו כבר בימים אלו קודם ראש השנה, ואם תשאלו מה הלחץ? למה מעכשיו? נתחיל דף חדש מראש השנה.

כדי לענות על זה נקדים ונלמד את תפילת משה רבנו בפרשת ואתחנן. משה רבנו הרבה בתפילה לפני הקב"ה שירשה לו להיכנס לארץ ישראל וכך אמר: "...אֶתְּהָא הַחַלּוֹת לְהַרְאוֹת אֶת־עַבְדְּךָ אֶת־גְּדֻלָּתְךָ וְאֶת־יְדֹתֶיךָ הַחֲזָקָה... אֶעֱבְרָה־נָא וְאֶרְאֶה אֶת־הָאָרֶץ הַטּוֹבָה" אמר משה לפני הקב"ה - ריבונו של עולם, אתה החילות - כלומר אתה אמרת לי לתחיל לגאול את עם ישראל.

כשנגלת בסנה אמרת לי שאין מי שיגאל את עם ישראל, ויצאתי לשליחות לקיים את מצוותיך, הנחתתי על מצרים עשר מכות, קרעתי את הים, הורדתי להם מן, 40 שנה אני איתם במדבר ועכשיו כשאני רוצה להיכנס לארץ ולסיים את השליחות אתה אומר לי לא להיכנס, המתחיל במצווה אומרים לו גמור!

"אֶעֱבְרָה־נָא וְאֶרְאֶה אֶת־הָאָרֶץ הַטּוֹבָה" - מכאן למדנו שמה שהשתתף בבקשה של מי שמתחיל במצווה נותנים לו חיים ויכולת לקיים את המצווה עד הסוף.

כך גם אנחנו, אם נתחיל כבר בשבת ובימים אלה במצות והקבלות וההחלטות הרוחניות נוכל לבקש ולהגיד בראש השנה לקב"ה - התחלנו במצוות תן לנו חיים לסיים את המצוות ולעשות אותם בשלמות - "למען אלוקים חיים".

אין ספק שהקב"ה יקבל תפילה והכנה זו. ונתחיל את השנה ברגל ימין. תחל שנה וברכותיה.

שנה טובה כתיבה וחתימה טובה ושבת שלום - אבנר קוואס

טיפש הלך לפסיכיאטר, ואבחן אותו כאחד שיש לו פיצול אישיות, לאחר האבחון דרש הפסיכיאטר תשלום של 800 שקל. נתן לו האיש 400 ₪ ואמר לו שאת השאר יגבה מהאדם השני...

למה יש תרופות סבתא ואין תרופות סבא?
כי סבא מת... מהתרופות של סבתא.

תדמית חיובית אצל הילדים

מובא בשם רבי חיים מוולוז'ין זצ"ל, שלכל אדם שבא לעולם יש כישרונות שהקב"ה נטע בו, על מנת שיוכל להועיל ולהיטיב לחברה. והוא חייב להשתמש בכישרונות האלו לטובת הכלל.

מי שלא יודע מהן היכולות שלו, ואינו מודע לכישרונות שלו, הרי הוא מבזבז את זמנו, ולא יגיע לתכלית המבוקשת. לשם כך עלינו המבוגרים לזהות את כישרונותינו, וגם את כישרונות ילדינו.

אם זיהינו שהילד חזק ומוצלח בנגינה, צריך לומר לו שהוא טוב בזה. אם זיהינו שהילדה מצטיינת בתפירה, צריכים להגיד לה שהיא טובה בזה והיא תצליח. אם גילינו שאחד מהילדים יודע לדבר באופן מרתק, צריך להדגיש זאת בפניו ולומר לו שהוא טוב בזה. וכן בכל הכישרונות כולם.

נשאלת השאלה, אם אדם יודע שהוא מצטיין במספר דברים, וגם יאמר זאת לעצמו או לאחרים, אז היכן העונה, לכאורה זאת גאוה?

צריך לדעת שיש ענוה אמיתית ויש ענוה פסולה. ענוה פסולה היא שאדם נהנה ושמה שאומרים לו שהוא עניו, והוא עושה מאמצים אדירים כדי שיאמרו לו זאת ביתר שאת. הוא גם בטוח שהוא מוצלח וטוב בעצם, והכל מתוכו.

ענוה אמיתית היא שאדם יודע את כישרונותיו, מודע למעלותיו, אבל יודע שהקב"ה נתן לו אותם.

כשהאדם חושב בצורה הזאת, 'הבלון הנפוח' של אני ואפסי מתרוקן, והוא פועל בצורה נכונה עם כישרונותיו המבורכים, ומפיק מעצמו את המקסימום ללא שחצנות ויוהרה. ואז הוא יכול להועיל יותר לחברה, וגם החברה אוהבת ומקבלת אותו.

לכן, אנו ההורים צריכים לגלות את הכישרונות של הילדים ולטפח אותם, כדי שיצליחו להועיל לחברה ולשווק את עצמם טוב יותר.

(מתוך הספר ילדנו – הרב אבנר קוואס)

סיפור לשבת

הגאון הרב אפרים הכהן צוק"ל

בגיל 17 החל ללמוד בבית המדרש "בית זילכה" וזכה לקרבה מצד המקובל ר' יוסף חיים. כל לילה מחצות עד עלות השחר למד את תורת הנסתר יחד עם ר' שמעון אגסי. משך כל היום אכל כשתי פרוסות לחם ושתי כוסות תה, נודע במידת הצניעות והענווה, נעים הליכות וכל מעשיו בסתר. בשנת ה'תרס"ה בהיותו כבן עשרים עדיין גזר על עצמו תענית דיבור והיה רק מאזין לשעורים, התנהגות זו גרמה לראש הישיבה ולחבריו ללימודים להניח כי אינו בקי בחומר. באותו יום ביקר הגאון חכם ר' יוסף חיים ולאחר ששאלו לגבי ר' אפרים השיב הלה כי כנראה אינו מבין את החומר אך מוטב שישעה בישיבה ולא ישוטט בחוץ. ר' יוסף חיים ביקש מר' אפרים להגיע אליו ואמר לו כי עד כאן שתיקה, ומעתה והלאה עליו לגלות את ידיעותיו. לאחר מעשה זה התפרסם כגאון אדיר ומופלג בקדושה ובחסידות.

על העובדה, כי הרב ניחן ברוח-הקודש, יעידו הסיפורים המופלאים הבאים: לרבינו הייתה דודה בשם מרת אסתר, אשר התגוררה בפרדס חנה. מידי פעם הייתה מבקרת בבית הסב ר' יוסף זילכה ובבית רבינו. פעם כאשר עשתה שבת בבית הצדיק, קרא לה רבי אפרים בצאת השבת ואמר לה, שמאחר והיא נותרה ערירית, מוטב שתעשה משהו לתועלת עצמה. לבקשתה הסביר לה, שאין איש יודע את קצבת חייו, ולכן כדאי הדבר שתיתן לאחת הישיבות כהעדפתה איזה סכום כסף, ושבתמורה הבטיחו לה שלאחר אריכות ימים ושנים יקראו קדיש לזכרה, שכן מעלת הקדיש גדולה עד מאוד. הדודה לא התלבטה ומיהרה להפריש סכום כסף לצורך זה. למחרת, יום א' בשבוע, בדרכה חזרה מבית רבינו בירושלים, ביקרה הדודה אסתר אצל ר' יוסף, אחיו של רבינו וסיפרה לו בבכי על השיחה. "האם ראה ר' אפרים משהו?" שאלה. ר' יוסף הרגיע את דודתו ואמר לה, שאל לה לדאוג בשל כך, שכן ר' אפרים דואג גם לרוחניות של האדם, ואין בהצעתו דבר חריג.

הדודה אסתר נרגעה ואף החלה להתעודד, וכאשר רוחה טוב ומרום נפרדה ממנו ומשפחתו ונסעה חזרה לביתה. כאשר נסעה, שאלה רעייתו נזהת: "מה דעתך, על מה שאמר ר' אפרים לדודה אסתר, ולמה דווקא כעת? הרי היא הייתה פעמים רבות קודם אצל רבינו, ומעולם קודם לכן לא דיבר איתה בנושא זה?"

האח ענה, כי נראה לו שר' אפרים יודע, ששעתה הגיעה ולכן אמר לה זאת, אעפ"י שממראה הדודה אסתר לא נראה שום דבר חריג, שכן בריאה וחזקה הייתה ללא ספק. כעבור שלושה ימים, ביום ד' בשבוע, הגיע מברק לבית הסב, המודיע כי הדודה אסתר בת דינה ושמואל זילכה הכהן נפטרה לבית עולמה. בהקשר לזה מעניין לציין, כי הדודה הותירה עיזבון רב ובין היתר הייתה תיבה המכילה יהלומים יקרי ערך. מאחר ולא היו לה ילדים, הרי שירשיה היו ר' אפרים ואחיו. על אף שהיו אלו שנות החמישים המוקדמות, שהתאפיינו בקשיים כלכליים עצומים, ועוד בעלותם לארץ הרשויות העירקיים לקחו את כל רכושם, סירבו הללו להישבע, והרכוש כולו עבר לרשות המדינה.

לקרובת משפחתו הייתה ילדה בת שנתיים שחלתה פתאום ואושפזה בירושלים. הסבתא ביקשה מדודה ר' אפרים שיבוא אל הילדה. רבינו נאות לבקשתה וכשהגיע למיטתה נעץ בה מבט אחד, פנה לסבתא ואמר לה: "שהקב"ה ישמור לך על שאר ילדיך". הסבתא פרצה בבכי ואכן כעבור יומיים נפטרה ל"ע הילדה.

בשנת ה'תר"צ שנים מועטות לאחר שעלה לארץ נפטר אחיו, ר' נעים זילכה בבגד. כמובן, באותם הימים לא היו טלפונים והודעות היו נשלחות בדואר. במקרה זה שוגרו שליחים מביגד לירושלים כדי להודיע לרבינו על פטירת אחיו. כשהגיעו השליחים היה זה היום השלישי לפטירתו של נעים זילכה, וכשהתייצבו לפניו, בטרם פצו פיהם, נפנה אליהם הצדיק ואמר להם: "אני יודע, שקעה השמש". דהיינו יודע רבינו על פטירת אחיו ואין צורך שהם יאמרו זאת, כדי שלא ישמשו שליחים לבשרות רעות.

פעם אחת הגיע רבינו לבית הצדיק המקובל ר' שלמן מוצפי. רבינו פנה לדידו וביקש שיבטיח לו, שאת בתו לאה, ישדך עם בנו ר' רפאל. ר' שלמן תהה על בקשתו ואמר כי בתו עדיין קטנה ואחותה הגדולה טרם נישאה. הצדיק השיבו, שהוא יודע והוא אינו מבקש שיינשאו כעת אלא בזמן לאחר שתגדל מעט ואחותה הגדולה תינשא בקרוב. "ומדוע שלא נדבר לכשיגיע הזמן?", שאל ר' שלמן, ור' אפרים השיבו שעל כל פנים הוא מבקש את הבטחתו של ר' שלמן לשקול זאת, כשיגיע הזמן, ולאחר שיתיעץ עם רעייתו וישאל לדעתה של בתו. ר' שלמן הבטיחו ורבינו הלך לדרכו. כשבועיים לאחר מכן נפטר רבינו, והתבקש לישיבה של מעלה. אז הבינו את פשר הדחיפות. וכעבור שנה נישאו.

בחופה אמר לה ר' שלמן לבתו שתכבד את בעלה, שכן ר' רפאל הכהן בן ר' אפרים הינו ארי בן ארי, בעוד היא, בתו לאה, בת שועל. ומדבריו אלו ניתן ללמוד על גודל ענוותנותו של ר' שלמן. (פניני עין חמד)

ארגון 'ביתנו החדש' בראשותו של הרב אבנר קוואס שליט"א פותח

חתלת שידוכים

עם מיטב השדכנים והשדכניות של הארגון

* לכל המגזרים * לרווקים ורווקות * גרושים וגרושות * מהארץ ומחו"ל

לפרטים והרשמה חפשו בגוגל 'ביתנו החדש'